

Inleiding over Romeinen 15

Zingen: Psalm 119:3

Och, *schonkt Gij* mij de *hulp van Uwen Geest!*

Mocht *die mij* op mijn *paan ten leidsman* strekken!

'k Hield *dan Uw* wet, dan *leefd' ik onbevreesd;*

Dan *zou geen* schaamt' mijn *aangezicht* bedekken,

Wanneer *ik steeds* opmerkend *waar' geweest,*

Hoe *Uw geboon* mij *tot Uw liefde* wekken.

Gebed

Lezen: Romeinen 15

Inleiding

In dit hoofdstuk vervolgt de apostel Paulus de uiteenzetting van het vorige hoofdstuk, aangaande wederzijdse verdraagzaamheid in bijzaken en gaat zo langzamerhand over tot het beëindigen van deze brief. De apostel vermaant de sterken in het geloof dat zij zich voegen naar de zwakheid van hun broeders door het voorbeeld van Christus, Die Zichzelf niet heeft gezocht, maar ons voordeel, hetwelk hij uit de Schriften van het Oude Testament bevestigt, die ook tot onze troost geschreven zijn, en dat zij met eendrachtige harten God en de Heere Christus dienen. Verder verklaart de apostel het voorbeeld van Christus, hoe Hij zowel de Joden als ook de heidenen gediend heeft, hetgeen hij ook uit de Schriften bewijst. De apostel voegt er een wens bij dat zij in alle christelijke deugden en kennis mogen toenemen. Daarna begint hij met de afsluiting van deze zendbrief en verhaalt hij hoe krachtig God zijn dienst heeft gezegend en hoe getrouw hij zijn dienst bediend heeft. Hij belooft dat hij op doorreis naar Spanje ook Rome zal aandoen en geeft te kennen dat hij eerst naar Jeruzalem moet reizen om de aalmoezen van de gemeenten van Macedonië en Acháje daarheen te brengen. Tot slot verzoekt hij hen dat zij voor hem en zijn dienst willen bidden en wenst hun alle goeds van God toe.

De ware broederschap

De apostel vervolgt de zendbrief in vers 1 met de woorden “*Maar wij, die sterk zijn, zijn schuldig de zwakheden van de onsterken te dragen en niet onszelf te behagen.*” De apostel leert dat het de plicht is van een Christen om rekening te houden met de zwakken in het geloof. Een Christen heeft de zwakheden van de onsterken te verdragen en hen niet van onze liefde te vervreemden. Christus verdroeg ook Zijn zwakke discipelen. *Draagt elkanders lasten en vervult alzo de wet van Christus, Gal. 6:2.* Het is wel goed om op te merken dat het hier gaat om bijzaken en niet om hoofdzaken. Als het gaat om de leer van Christus dan spreekt de Heere Jezus tegen Petrus de woorden: “*Ga weg achter Mij, satanas, gij zijt Mij een aanstoot; want gij verzint niet de dingen die Gods zijn, maar die der mensen zijn, Matth. 16:23.*” Onkunde wordt dus niet de handen opgelegd door de Heere. Een Christen, ook een zwakke in het geloof, heeft de Schriften te onderzoeken, net als de Bereërs.

Ten tweede schrijft de apostel dat de sterken in het geloof niet zichzelf moeten behagen. Een Christen dient zichzelf te verloochenen, Matth. 16:24. De apostel schrijft aan de Korinthiërs dat hij de zwakken geworden is als een zwakke, opdat hij de zwakken winnen zou. Allen is hij alles geworden opdat hij immers enigen behouden zou (1 Kor. 9:22). Er wordt op gedoeld dat de zwakke Christenen de christelijke vrijheid nog niet goed verstonden. Daarover is in Romeinen 14 uitgebreid geschreven door de apostel.

In vers 2 vat de apostel het samen met de woorden *“Dat dan een iegelijk van ons zijn naaste behage ten goede, tot stichting.”* Christenen dienen hun broeders en anderen te behagen. Welk een liefelijke en troostrijke samenleving zou de Christelijke gemeente zijn, wanneer Christenen elkaar behagen! Dat wil niet zeggen dat je dan iedereen in alles moet behagen, maar wel ten goede, en dan vooral als het gaat om het heil van de ziel van de naaste. Als er bijvoorbeeld een vakantieganger in de kerk komt die er werelds gekleed uitziet, dan dienen we hem of haar goed te bejegenen en een plaats vooraan in de kerk te geven, want zo-een is onwetende als het gaat om God en goddelijke zaken. Het is anders als de godsdienst openlijk vijandig is tegen de leer van vrije genade. Denk aan hoe de Heere Jezus de farizeeën tegemoet trad die Hem wilde vangen op Zijn woorden. In dit vers beklemtoont de apostel dat de Christenen zich altijd moet afvragen of wat zij doen of nalaten tot stichting is van de naasten, en de broeders en zusters in het bijzonder.

Degenen die van Christus zijn, dienen ook Zijn voetstappen te drukken (1 Petr. 2:21). De Heere Jezus is niet gekomen om gediend te worden maar om te dienen. In vers 3 betreft de apostel de eerste twee verzen op Christus met de woorden: *“Want ook Christus heeft Zichzelf niet behaagd, maar gelijk geschreven is: De smadingen dergenen die U smaden, zijn op Mij gevallen.”*

In de brief aan de Filippenzen schrijft de apostel: *“Doet geen ding door twisting of ijdele eer, maar door ootmoedigheid achte de een de ander uitnemender dan zichzelf. Een iegelijk zie niet op het zijne, maar een iegelijk zie ook op hetgeen dat der anderen is. Want dat gevoelen zij in u, hetwelk ook in Christus Jezus was, Filip. 2:3-5.”* Hierin raakt een Christen nooit uitgeleerd, omdat hij vleeselijk is, verkocht onder de zonde. Wat is de Heilige Geest in alles nodig! Een Christen kent het gebed om de doorwerking van de Heilige Geest, zoals David in Psalm 119:3 (berijmd):

*Och, schonk Gij mij de hulp van Uwen Geest!
Mocht Die mij op mijn paân ten Leidsman strekken!
'k Hield dan Uw wet, dan leefd' ik onbevreesd;
Dan zou geen schaamt' mijn aangezicht bedekken,
Wanneer ik steeds opmerkend waar' geweest,
Hoe Uw geboôn mij tot Uw liefde wekken.*

De apostel haalt de woorden aan uit Psalm 69:10 waar staat: *“Want de ijver van Uw huis heeft mij verteerd; en de smaadheden dergenen die U smaden, zijn op mij gevallen.”* Hierin werd de Schrift vervuld door Christus en het wordt geciteerd om aan te tonen dat Christus zo ver was van Zichzelf behagen, dat Hij Zichzelf zelfs in de hoogste mate mishagde. *Waarlijk, Hij heeft onze krankheden op Zich genomen, en onze smarten, die heeft Hij gedragen; doch wij achtten Hem dat Hij geplaaagd, van God geslagen en verdrukt was. Maar Hij is om onze overtredingen verwond, om onze ongerechtigheden is Hij verbrijzeld; de straf die ons de vrede aanbrengt, was op Hem, en door Zijn striemen is ons genezing geworden, Jes. 53:4-5.* Hij droeg de schuld van de zonde en de vloek wegens de zonde. Als Hij gescholden werd, schold Hij niet terug. Als een Lam is Hij ter slachting geleid. Tegelijk was Hij de Leeuw uit Juda's stam Die het te doen was om de eer van Zijn Vader. Dan week Hij geen millimeter. Zijn wij vervuld met de eer voor God en Zijn Naam? Als we genade ontvangen hebben en door de Zoon zijn vrijgemaakt dan gaan we ook de eer van God liefkrijgen. Dat kan alleen als we onszelf leren verloochenen, want als het vlees weer de overhand krijgt dan gaat het ons om eigen eer. Daarom moet dat vlees van Gods kinderen gedurig gekruisigd worden.

Al wat te voren geschreven is, zo vervolgt de apostel in vers 4, *dat is tot onze lering tevoren geschreven, opdat wij door lijdzaamheid en vertroosting der Schriften hoop hebben zouden*. Dus alles wat geschreven is in het Oude Testament, want dat wordt met “al wat te voren geschreven is” bedoeld, en daarin zijn nu ook de Schriften van het Nieuwe Testament begrepen. Dit alles, zegt de apostel, is tot onze lering geschreven. In 1 Kor. 14:3 lezen we dat degene die profeteert, die dus de profetische Schriften uitlegt, dat die de mensen spreekt stichting, vermaning en vertroosting. Dat is, hetgeen dat dienen kan tot stichting of onderwijzing van de onwetenden, vermaning van de ongeregelde en vertroosting van de bedroefden. Zie ook 2 Tim. 3:16. Opdat, zo vervolgt de apostel, wij door lijdzaamheid en vertroosting der Schriften hoop hebben zouden. Geduld en troost veronderstellen moeite en verdriet. Dat is het lot van de heiligen in deze wereld. Deze beide zijn bevriend met die hoop, die het leven is van onze ziel. *De lijdzaamheid werkt bevinding en de bevinding hoop en de hoop beschaamt niet, omdat de liefde Gods in onze harten uitgestort is door de Heilige Geest, Die ons is gegeven, Rom. 5:4-5*. Hoe meer geduld wij oefenen in ons verdriet, des te hoopvoller mogen wij over ons verdriet heen zien. Niets verderft de hoop meer dan het ongeduld. En zo is de *vertroosting der Schriften*, die troost die ontspringt uit het Woord van God, evenzo een grote steun voor de hoop, omdat zij een onderpand is van het goede waarop wij hopen, aldus M. Henry.

Na het geven van de twee vermaningen voegt de apostel nu, in vers 5 en 6, een gebed tussen voor een goede uitwerking van wat hij gezegd heeft met de woorden: “*Doch de God der lijdzaamheid en der vertroosting geve u dat gij eensgezind zijt onder elkander naar Christus Jezus, opdat gij eendrachtelijk met één mond moogt verheerlijken de God en Vader van onze Heere Jezus Christus.*” Ten eerste welke naam hij God geeft: *De God der lijdzaamheid en der vertroosting*. God heeft geduld met Zijn kinderen en Hij vertroost hen. *Want wij hebben geen Hogepriester Die niet kan medelijden hebben met onze zwakheden, maar Die in alle dingen gelijk als wij is verzocht geweest, doch zonder zonde, Hebr. 4:15*. Ten tweede de genade die hij van God smeekt: *Geve u, dat gij eensgezind zijt onder elkander naar Christus Jezus*. Deze eensgezindheid moet zijn naar Christus Jezus, dus overeenkomstig het voorschrift van Christus, de koninklijke wet van de liefde, naar het model en voorbeeld van Christus, dat hij hun voorgesteld had ter navolging. Het is een eensgezindheid in de leer van Christus, zoals de apostel Johannes ook schrijft in zijn tweede algemene zendbrief. Het is een eensgezindheid, maar niet ten koste van de waarheid. In elke zendbrief wordt opgeroepen om hetzelfde te spreken en om samengevoegd te zijn in één zelfde zin en in één zelfde gevoelen (1 Kor. 1:10). Ten derde lezen we van het doel van dit verlangen in vers 6, namelijk dat de God en Vader van onze Heere Jezus Christus eendrachtig en met één mond verheerlijkt mag worden, met één hart en met één ziel (Hand. 4:32). Dat is ook het doel waartoe de mens is geschapen: om de drie-enige God groot te maken. Christus is het Begin van de schepping Gods en Christus is ook het Begin van de herschepping Gods. Door Hem wordt God de Vader verheerlijkt.

Er is één lichaam van Christus en er is één Geest Die in al de waarheid leidt. Eén Heere, één geloof, één doop. Eén God en Vader van allen, Die daar is boven allen en door allen en in u allen. We kunnen dat lezen in Efeze 4. Wil vers 6 waarheid voor ons zijn of worden, dan moeten we opnieuw geboren zijn of worden. Wat zingt Zacharias in zijn lofzang? Om Zijn volk kennis der zaligheid te geven, in vergeving hunner zonden, Luk. 1:77. En wat zegt de apostel in Kol. 1:14? In Dewelke (d.i. Christus) wij de verlossing hebben door Zijn bloed, namelijk de vergeving der zonden. De nieuwe geboorte begint dus met Christus, met de vergeving der zonden door Zijn bloed. Die heerlijke genade werd de apostel geschonken in het huis in de straat de Rechte, en die wordt alle kinderen Gods geschonken. Die geschonken genade wordt door het geloof aangenomen en toegeëigend, als vrucht van de wedergeboorte door het spreken van de Zoon van God tot de ziel, want de doden zullen horen de stem van de Zoon van God, en die ze gehoord hebben, zullen leven, Joh. 5:25. Dan moeten we goed verstaan dat het gaat om dé doden, en om dé goddeloze (Rom. 4:5). Dan wordt het persoonlijk ook beleefd. Het woordje ‘de’ is een bepaald lidwoord, net als het woordje ‘het’. Bijvoorbeeld: De kat is buiten. Dan heb je het over de kat die je kent en niet over het begrip kat in het algemeen. Dus als Romeinen 4:5 en Johannes 5:25 beleving wordt, dan worden wij dé goddeloze en dé dode. Dezulken worden nu door Christus

gerechtvaardigd. Dat is met recht genade, overvloeiende, voor de grootste der zondaren. Is die genade, in en door Christus, al ons deel geworden? Want alleen in die Weg worden we met God de Vader verzoend en kunnen we zonder verschrikking voor God verschijnen.

Dan vervolgt de apostel in vers 7 met de woorden: *“Daarom neemt elkander aan, gelijk ook Christus ons aangenomen heeft tot de heerlijkheid Gods.”* De apostel onderwijst de gelovigen dat zowel de sterken als de zwakken elkaar aannemen, en elkaar bejegenen als broeders en zusters in het geloof. De apostel wijst dan de verdienende oorzaak hiervan aan, namelijk dat ook Christus ons (gelovigen) heeft aangenomen tot heerlijkheid van God. Ze behoren allen tot het lichaam van Christus. Dan wordt met recht ervaren wat Psalm 133 beschrijft over de gemeenschap der heiligen: *“Zie, hoe goed en hoe lieflijk is het, dat broeders ook te zamen wonen! Het is gelijk de kostelijke olie op het hoofd, nederdalende op de baard, de baard van Aäron, die nederdaalt tot op de zoom zijner klederen. Het is gelijk de dauw van Hermon, die nederdaalt op de bergen van Sion, want de HEERE gebiedt aldaar de zegen en het leven tot in der eeuwigheid.”* Wat is verwijdering tussen broeders en zusters erg. We lezen het in de Bijbel ook als Paulus en Bärnabas scheiden ten gevolge van een verbittering. Al schrijven de kanttekeningen bij Hand. 15:36 de volgende woorden: *“Welke deze heilige mannen overkomen is door menselijke zwakheid, daarmee tonende waar te zijn hetgeen zij van zichzelf zeggen, Hand. 14:15. Doch God heeft dit ten beste gekeerd, alzo zij aldus van elkander gescheiden zijnde, het Evangelie van hen in meer plaatsen tegelijk is verkondigd geworden.”*

De apostel gaat in de volgende verzen uitgebreider verklaren van Christus, hoe Hij zowel de Joden als ook de heidenen gediend heeft, hetgeen de apostel ook uit diverse Schriftplaatsen bewijst. Als eerste in vers 8 en 9 waar hij schrijft: *“En ik zeg dat Jezus Christus een Dienaar geworden is der besnijdenis vanwege de waarheid Gods, opdat Hij bevestigen zou de beloftenissen der vaderen, en de heidenen God vanwege de barmhartigheid zouden verheerlijken; gelijk geschreven is: Daarom zal ik U belijden onder de heidenen, en Uw Naam lofzingen.”* De apostel vermaant dus dat zowel de bekeerde Joden als de bekeerde heidenen elkaar dienen aan te nemen als broeders en zusters in de Heere Jezus Christus. Christus is allereerst de Dienaar geworden van de besnijdenis (dat zijn de Joden die besneden zijn, Rom. 4:12) vanwege de waarheid Gods. Christus is allereerst gezonden tot de verloren schapen van het huis Israëls (Matth. 15:24). Dit alles vanwege de waarheid Gods, opdat die niet gekrenkt zou worden, maar dat God waarachtig bevonden zou worden in Zijn beloften die de vaderen eertijds in het Oude Testament zijn gedaan. De beloften Gods zijn in Christus ja en amen! (2 Kor. 1:20) Ten tweede is Christus een Dienaar geworden van de heidenen, want Hij heeft ook hen aangenomen volgens de beloften en toezeggingen van God in het Oude Testament. Denk bijvoorbeeld aan 2 Sam. 22:50 (gelijk aan Psalm 18) waar staat geschreven in Davids danklied: *“Daarom zal ik U, o HEERE, loven onder de heidenen, en Uw Naam zal ik psalmzingen.”* En dan is David hier een type van de meerdere David. Dit haalt de apostel ook aan in vers 9. Het is door de barmhartigheid van God in Christus dat zowel Joden als heidenen God verheerlijken. Ook Ezechiël profeteerde hier al van met de woorden: *“Maar het zal geschieden dat gij hetzelve zult doen vallen in erfenis voor ulieden en voor de vreemdelingen die in het midden van u verkeren, die kinderen in het midden van u zullen gewonnen hebben; en zij zullen ulieden zijn als een inboorling onder de kinderen Israëls; zij zullen met ulieden in erfenis vallen, in het midden der stammen Israëls, Ez. 47:22.”* In Efeze 2 schrijft de apostel de volgende woorden waarmee wordt gewezen dat de gelovige Joden en heidenen één zijn in Christus: *“Maar nu in Christus Jezus, zijt gij, die eertijds verre waart, nabij geworden door het bloed van Christus. Want Hij is onze Vrede, Die deze beiden één gemaakt heeft, en den middelmuur des afscheidsels gebroken hebbende, heeft Hij de vijandschap in Zijn vlees teniet gemaakt, namelijk de wet der geboden in inzettingen bestaande; opdat Hij die twee in Zichzelf tot één nieuwen mens zou scheppen, vrede makende, Ef. 2:13-15.”*

In vers 10 en 11 volgen wederom bewijzen uit het Oude Testament over de toebrenging van de heidenen, die in Israël worden ingelijfd. *En wederom zegt Hij: Weest vrolijk, gij heidenen, met Zijn volk (vers 10) en wederom: Looft de Heere, alle gij heidenen, en prijst Hem, alle gij volken (vers 11).* Er staan dan verwijzingen bij naar Deut. 32:43 en Ps. 117:1. En alsof de apostel niet

kan stoppen met het aanvoeren van de vervulde profetieën uit het Oude Testament volgt in vers 12 het aanhalen van de profeet Jesaja met de woorden: *“En wederom zegt Jesaja: Er zal zijn de Wortel van Isai, en Die opstaat om over de heidenen te gebieden; op Hem zullen de heidenen hopen.”* Het zijn de woorden uit Jesaja 11:10 waar staat geschreven: *“Want het zal geschieden ten zelve dage, dat de heidenen naar de Wortel van Isai, Die staan zal tot een Banier der volken, zullen vragen, en Zijn rust zal heerlijk zijn.”*

Dan besluit de apostel dit gedeelte in vers 13 met de woorden: *“De God nu der hoop vervulle ulieden met alle blijdschap en vrede in het geloven, opdat gij overvloedig moogt zijn in de hoop, door de kracht des Heiligen Geestes.”* M. Henry geeft in zijn Bijbelverklaring aan dat de apostel hier een tweede gebed tot God richt, als de God van de hoop. HIJ is het fundament waarop de hoop van de Christenen gebouwd is, en Hij is ook de Bouwmeester die dat fundament zelf gelegd heeft: Hij is zowel het voorwerp als de bewerker ervan. Een hoop die niet op God gevestigd is en die niet het gevolg is van Zijn werken in ons, zo'n hoop is slechts inbeelding. De profeet Jeremia zegt in de Klaagliederen (3:24): *“De HEERE is mijn Deel, zegt mijn ziel, daarom zal ik op Hem hopen.”* Deze hoop wordt gewerkt door Zijn beloften en Geest, zoals de apostel Petrus schrijft in zijn zendbrief: *“Geloofd zij de God en Vader van onzen Heere Jezus Christus, Die naar Zijn grote barmhartigheid ons heeft wedergeboren tot een levende hoop, door de opstanding van Jezus Christus uit de doden, 1 Petr. 1:3.”* De hoop van de huichelaar zal afgesneden worden zoals het huis van de spinnekop (Job 8:13-14). Waarop is onze hoop gegrond?

De bede van de apostel richt zich tot de gelovigen in de gemeente van Rome en in dit gebed komt zo uitdrukkelijk naar voren wat de apostel schrijft in de brief aan de Hebreëen: *“Maar zonder geloof is het onmogelijk Gode te behagen. Want die tot God komt, moet geloven dat Hij is, en een Beloner is dergenen die Hem zoeken, Hebr. 11:6.* Er is dus waar geloof nodig om door God vervuld te worden met alle blijdschap en vrede in het geloven. Al eerder lasen we in de Romeinenbrief dat de lijdzaamheid bevinding werkt, en de bevinding hoop, en de hoop beschaamt niet, omdat de liefde Gods in onze harten uitgestort is door de Heilige Geest, Die ons is gegeven (Rom. 5:4-5). We zien dus dat in de weg van de geloofs oefeningen deze hoop wordt geschonken door de Heilige Geest. Ware, hemelse, geestelijke blijdschap vervult de ziel. Zij geeft de ware voldoening, want ze komt van God zelf en is op God, in en door Christus, gericht. God, in Christus, is onze Hoop, onze Vrede en onze Vreugde. En Hij geeft blijdschap, vrede en hoop, door het geloof. Enkele Schriftplaatsen, die eenvoudig met vele andere zijn aan te vullen, zijn bijvoorbeeld:

Want in blijdschap zult gijlieden uittrekken en met vrede voortgeleid worden; de bergen en heuvelen zullen geschal maken met vrolijk gezang voor uw aangezicht, en alle bomen des velds zullen de handen samenklappen, Jes. 55:12.

PAULUS, een apostel van JEZUS CHRISTUS, naar het bevel van God onzen Zaligmaker, en van den Heere Jezus Christus, Die onze Hoop is, 1 Tim. 1:1.

Want Hij is onze Vrede, Die deze beiden één gemaakt heeft, en den middelmuur des afscheidsels gebroken hebbende, Ef. 2:14.

De apostel bidt ook dat de gelovigen overvloedig mogen zijn in de hoop, door de kracht van de Heilige Geest. Overvloedig zijn in de hoop heeft alles te maken met de opwas in de genade. Wat hebben we dan de Geest der genade en gebeden nodig om Hem aan te lopen en alles van Hem te verwachten, want die zullen niet beschaamd worden. Kennen we dat nabije leven met de Heere? Wat is dan gedurig het gebed: Trek mij, wij zullen u nalopen, Hoogl. 1:4.

Paulus' roem

De apostel gaat nu een begin maken met de afsluiting van deze brief. Hij heeft hen op sommige plaatsen scherp vermaand, maar nu gaat hij op een liefelijke wijze afsluiten en zegt verzekerd te zijn dat zij ook zelf vol zijn van goedheid, en vervuld met alle kennis, machtig om ook elkaar te vermanen (vers 14). Er was wel onenigheid tussen de zwakke en sterke gelovigen over het gebruik van middelmatige dingen, een onenigheid die niet uit haat of nijd voortkwam, maar uit zwakheid. De apostel vertrouwt erop, naar het oordeel der liefde, die alles gelooft (1 Kor. 13:7) dat hetgeen hij ze heeft vermaand ook daadwerkelijk zal worden aangenomen. Vol zijn van goedheid en vervuld zijn met alle kennis. Een zeer zeldzame en uitstekende vereniging: het hart en het hoofd van de nieuwe mens. Geve God dat allen die tot het volk van de Heere behoren, profeten zijn, bekwaam en gewillig om elkaar te vermanen (M. Henry).

De apostel geeft in vers 15 aan dat hij de gebreken vrijmoedig heeft aangewezen en bestraft, om hen opnieuw indachtig te maken om de zaken die ze wel wisten te betrachten. Hij beroept zich op de genade die hem van God gegeven is om dit te doen, want hij is van Godswege geroepen en gezonden tot de heidenen, en dat hij zijn ambt getrouw moet uitoefenen. Hij spreekt met autoriteit en niet als de Schriftgeleerden omdat hij een dienaar van de Heere Jezus Christus is onder de heidenen, om het Evangelie Gods te bedienen (vers 16). Hij spreekt over de offerande van de heidenen. M. Henry zegt hierbij dat in deze woorden de apostel de heidenen, die toegebracht zijn tot de gemeente die zalig wordt, beschouwt als priesters, die de gave van gebed en lofprijzing offeren. Ook zijn de heidenen zelf het offer dat door Paulus aan God geofferd wordt. Paulus won door zijn prediking zielen, niet om die voor zichzelf te houden, maar om ze aan God te geven. En het is een aangename offerande, geheiligd door de Heilige Geest. Alleen zij die geheiligd zijn, kunnen een aangename offerande voor God zijn.

Zo heb ik dan roem in Christus Jezus in die dingen, die God aangaan, zegt hij in vers 17. Zijn roem is in Christus Jezus die zijn dienst gezegend heeft, en Die als de enige Auteur van de bekering van de heidenen te roemen en te prijzen is. Paulus is gebruikt als Zijn instrument om deze offerande der heidenen te bewerken. De bekering van een mens is geheel het werk van de drie-enige God, en daarom komt Hij alleen alle eer, aanbidding en dankzegging toe.

In vers 18 gaat hij verder met op te sommen welke geweldige dingen God door hem gedaan heeft. Christus is het middelpunt van al zijn roemen. De toebrengring van de heidenen is geschiedt door woorden en werken, door de prediking van het Evangelie en gepaard met werken. Denk bij dit laatste aan veel arbeid, zwaarigheden en moeiten, maar ook wonderwerken zoals aan het einde van het Evangelie naar de beschrijving van Markus staat opgetekend: *“En zij uitgegaan zijnde, predikten overal, en de Heere wrocht mede en bevestigde het Woord door tekenen die daarop volgden. Amen.”*

In vers 19 spreekt de apostel over kracht van tekenen en wonderheden, en door de kracht van de Geest van God, want alleen daardoor kon hij van Jeruzalem af en rondom, tot Illyrikum toe (een land gelegen aan de Adriatische Zee, en grenzende aan Macedonië, nu genaamd Slavonië) het Evangelie van Christus vervullen.

Hij was zeer begerig geweest om het Evangelie te verkondigen op plaatsen waar men het Evangelie nog niet eerder gehoord had. Hij brak de braakliggende grond op en voerde het Christendom in, daar waar vele eeuwen niets anders geheerst had dan afgodendienst en tovenarij. Hij predikte dus niet waar Christus reeds genoemd (d.i. verkondigd) was, opdat hij niet op het fundament van een andere prediker, die van God gezonden was, zou bouwen. Hij wilde een andere dienstknecht van Jezus Christus dus niet in de weg zitten. De opdracht voor de apostelen was namelijk vooral om buitenstaanders binnen te brengen. Daartoe citeert hij Jesaja 52:15 met de woorden: *“Maar gelijk geschreven is: Denwelken van Hem niet was geboodschapt, die zullen het zien; en dewelke het niet gehoord hebben, die zullen het verstaan.”* En dat alles als vrucht van het borgtochtelijk lijden van de Knecht des Heeren, zoals beschreven staat in Jesaja 52:13-15 met de woorden: *“Zie, Mijn Knecht zal verstandiglijk handelen; Hij zal verhoogd en verheven, ja,*

zeer hoog worden. *Gelijk als velen zich over U ontzet hebben, alzo verdorven was Zijn gelaat, meer dan van iemand, en Zijn gedaante, meer dan van andere mensenkinderen; Alzo zal Hij vele heidenen besprengen, ja, de koningen zullen hun mond over Hem toehouden; want denwelken het niet verkondigd was, die zullen het zien, en welke het niet gehoord hebben, die zullen het verstaan.*” Vele heidenen worden door Christus besprengd, te weten met Zijn vergoten bloed en uitzending van de gaven van Zijn Geest bij de prediking van het Heilig Evangelie en het gebruik van de heilige sacramenten (kanttekeningen). In Leviticus 16 wordt ook gesproken over de besprenging met het bloed op de Grote Verzoendag. Even een zijstap naar de Heilige Doop. We zien dus wat een grote zaak met besprenging werd afgebeeld: reiniging, verzoening. De besprenging met het water bij de Heilige Doop is dus gegrond op de Schrift. Het gaat om het wezen waar de besprenging heen wijst, ofwel de betekende zaak. Tot slot van dit gedeelte, in vers 22, geeft de apostel de reden aan waarom hij menigmaal verhinderd is geweest om tot hen te komen. Daar had hij ook al aan het begin van deze brief over geschreven (Rom. 1:13) en nu weer, omdat hij vol ijver was om het Evangelie te verbreiden in die landen waar het nog niet verkondigd was geweest, en om aldaar nieuwe kerken te planten, zoals de kanttekeningen aangeven. Ook in onze tijd wordt wel gesproken over kerkplanting, maar dan is altijd weer de vraag of het een kerkplanting is die gefundeerd is op de prediking van het Evangelie zoals de apostel Paulus die gebracht heeft, want allen die een andere leer brengen die zijn vervloekt (Gal. 1:8). Het gaat er ook niet om, om een kerkelijke denominatie te planten, want daar lezen we in de Bijbel nergens over. Dat zullen we nu verder laten rusten.

Reisplannen

In vers 23 t/m 29 beschrijft de apostel zijn reisplannen en groot verlangen om tot hen te komen. Hij wil naar Spanje reizen en op deze reis een tussenstop maken in Rome. Eerst gaat hij naar Jeruzalem om de heiligen aldaar te dienen. De gelovigen in Macedonië en Acháje wilden de armen onder de heiligen in Jeruzalem bijstaan met aalmoezen. Die wilde de apostel eerst gaan overbrengen. De reden vinden we in vers 27 waar staat: *“Want het heeft hun zo goed gedacht; ook zijn zij hun schuldenaars; want indien de heidenen hunner geestelijke goederen deelachtig zijn geworden, zo zijn zij ook schuldig hen van lichamelijke goederen te dienen.”*

De kanttekeningen schrijven hierbij dat de apostel dit verhaalt om de vrijwilligheid van de heiligen in Macedonië en Acháje te prijzen, en daarmee de Romeinen stilzwijgend vermaant dat zij hun voorbeeld behoorden na te volgen, omdat zij niet minder in goede voorspoed verkeerden dan degenen uit Griekenland. De heidenen waren de geestelijke goederen deelachtig geworden, dat is de leer van het Evangelie van Christus, in welke alle schatten van de geestelijke goederen verborgen zijn. Het worden de goederen van de Joden of van de gemeente te Jeruzalem genoemd, omdat Christus voornamelijk de Joden is beloofd en omdat het Evangelie uit de gemeente van Jeruzalem door de gehele wereld onder de heidenen is verbreid (Jes. 2:3, Hand. 1:4,8).

M. Henry tekent hierbij het volgende aan: *Er was een tijd geweest waarin de heiligen te Jeruzalem de gevende partij waren. Zij legden de opbrengst van hun landerijen aan de voeten van de apostelen voor liefdadige doeleinden. Zij droegen er bijzondere zorg voor dat de Griekse weduwen niet verwaarloosd werden in de dagelijkse bedeling. En nu de voorzienigheid van God de zaken omgekeerd had en hen behoeftig gemaakt, nu vonden zij de Grieken als hun weldoeners. Want de barmhartigen zal barmhartigheid geschieden. De heidenen waren zeer veel aan de Joden verplicht. Zij waren door dankbaarheid verplicht om zeer vriendelijk jegens hen te zijn. Uit het geslacht van Israël was Christus zelf voortgekomen, uit datzelfde geslacht kwamen de profeten en apostelen en de eerste predikers van het Evangelie. De Joden, aan wie de levende openbaringen waren toevertrouwd, bewaarden de bibliotheek van de Christenen. Zij waren afgesneden, opdat de heidenen toegelaten zouden worden. Zo kregen de heidenen deel aan hun geestelijke zaken en ontvingen het Evangelie van de verlossing als het ware uit de tweede hand van de Joden. Daarom zijn zo ook schuldig hen van lichamelijke goederen te dienen: dat is het minste wat zij kunnen doen.*

Na het volbrengen van de reis naar Jeruzalem en het verzegelen van deze vrucht wil hij, via Rome, naar Spanje afreizen. En hij weet dat hij met volle zegen van het Evangelie van Christus komen zal. Wat is dit toch een heerlijk getuigenis en een bemoediging voor de gemeente van Rome! God draagt de zorg voor Zijn gemeente!

Verzoek om voorbede

Tot slot roept de apostel op tot voorbede met de woorden: *“En ik bid u, broeders, door onzen Heere Jezus Christus en door de liefde des Geestes, dat gij met mij strijdt in de gebeden tot God voor mij; Opdat ik moge bevrijd worden van de ongehoorzamen in Judéa, en dat deze mijn dienst, dien ik aan Jeruzalem doe, aangenaam zij den heiligen; Opdat ik met blijdschap, door den wil Gods, tot u moge komen en met u verkwikt worden. En de God des vredes zij met u allen. Amen.”* Hij vermaant de gelovigen om met hem te strijden in de gebeden, want de gebeden zijn de wapens met welke de gelovigen hun vijanden bestrijden. Daarover schrijft de apostel ook in vers 31, want er waren in Judea velen die de leer van het Evangelie verwierpen en tegenstonden, en die hem daarom haatten. Ze hebben zelfs gezocht om de apostel in Jeruzalem te doden, doch hij is uit hun handen verlost door de Heere (Hand. 21:27, 33). *Opdat wij mogen verlost worden van de ongeschikte en boze mensen; want het geloof is niet aller*, zo zegt hij in 2 Thess. 3:2. Het gebed vraagt de apostel tevens voor het overbrengen van de aalmoezen aan de gemeente te Jeruzalem. Tot slot eindigt de apostel met een gebed voor hen in vers 33: *En de God des vredes zij met u allen. Amen.* Eerder sprak de apostel over de God der lijdzaamheid en der vertroosting en over de God der hoop en nu spreekt hij over de God des vredes. Hij noemt God hier bij deze naam, vanwege de onenigheid die er onder hen was. Als God de God van de vrede is, laten wij dan mensen van de vrede zijn. Zij die de Bron hebben, kunnen geen gebrek hebben aan de stromen daaruit. Met u allen, zowel zwak als met sterk. Zij die verenigd zijn in de zegen van God, behoren ook verenigd te zijn in de liefde tot elkaar (M. Henry). En dan volgt het woordje ‘Amen’: het zal waar en zeker zijn!

Zingen: Psalm 67:2

De volken zullen U belijden,
O God, U loven al te zaam.
De landen zullen zich verblijden,
En juichen over Uwen Naam.
Volken zult Gij rechten,
Hunne zaak beslechten,
In rechtmatigheid;
Volken op deez' aarde,
Die Uw arm vergaarde,
Die Gij veilig leidt.

Pauze**Vragen:**

1. Wat houdt de ware broederschap in?
2. Noem eens enkele gebeden op uit dit gedeelte?
3. Is de onderhouding van de Oud-Testamentische feesten nog nodig?
4. Wat is de Bijbelse hoop?
5. In dit gedeelte wordt gesproken over de God der lijdzaamheid en der vertroosting, en de God der hoop. Wat betekent dit voor de gelovigen?
6. Noem eens andere voorbeelden uit de Bijbel met de uitdrukkingen “ God der ...”, bijvoorbeeld de God der ere (Psalm 29:3).
7. Wat is de betekenis van vers 27?
8. Tot welke geestelijke strijd roept de apostel de gelovigen op?

Zingen: Psalm 133:1

Ai, ziet, hoe goed, hoe lieflijk is 't, dat zonen
Van 't zelfde huis, als broeders samen wonen,
Daar 't liefdevuur niet wordt verdoofd;
't Is als de zalf op 's Hogepriesters hoofd,
De zalf, waarmee hij is aan God gewijd,
Die door haar reuk het hart verblijdt.

Dankgebed